

**LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS IR PRANCŪZIJOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS**

**SUTARTIS
DĖL PAJAMŲ IR KAPITALO DVIGUBO APMOKESTINIMO IR FISKALINIŲ
PAŽEIDIMŲ IŠVENGIMO**

Lietuvos Respublikos Vyriausybė ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybė,
siekdamos sudaryti Sutartį dėl pajamų ir kapitalo dvigubo apmokestinimo ir fiskalinių
pažeidimų išvengimo,
s u s i t a r ė:

**1 straipsnis
ASMENYS, KURIEMS TAIKOMA SUTARTIS**

Ši Sutartis taikoma asmenims, kurie yra vienos arba abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentai.

**2 straipsnis
MOKESČIAI, KURIEMS TAIKOMA SUTARTIS**

1. Ši Sutartis taikoma pajamų ir kapitalo mokesčiams, kuriuos ima Susitariančioji Valstybė arba jos vietos valdžia, nepriklausomai nuo to, kokiū būdu jie imami.

2. Pajamų ir kapitalo mokesčiais laikomi visi mokesčiai, kurie imami nuo visų pajamų, viso kapitalo arba nuo pajamų ar kapitalo dalies, įskaitant mokesčius nuo prieaugio pajamų, gaunamų iš kilnojamojo ar nekilnojamojo turto perleidimo, taip pat mokesčius nuo kapitalo vertės padidėjimo.

3. Dabar esantys mokesčiai, kuriems taikoma ši Sutartis, yra būtent šie:

a) Lietuvos atveju:

- (i) juridinių asmenų pelno mokestis,
 - (ii) fizinių asmenų pajamų mokestis,
 - (iii) palūkanos už valstybinio kapitalo naudojimą,
 - (iv) nekilnojamojo turto mokestis
- (toliau vadinami „Lietuvos mokesčiu“);

b) Prancūzijos atveju:

- (i) pajamų mokestis (l'impôt sur le revenu),
 - (ii) kompanijų mokestis (l'impôt sur les sociétés),
 - (iii) atlyginimų mokestis (la taxe sur les salaires),
 - (iv) turto mokestis (l'impôt de solidarité sur la fortune)
- (toliau vadinami „Prancūzijos mokesčiu“).

4. Sutartis taip pat taikoma bet kokiems identiškiems arba iš esmės panašiams mokesčiams, pradėtiems imti po Sutarties pasirašymo dienos ir imamiems kartu su dabar esančiais mokesčiais arba vietoj jų. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys praneša vieni kitiems apie esminius pakeitimus atitinkamuose jų mokesčių įstatymuose.

**3 straipsnis
BENDROS DEFINICIJOS**

1. Šioje Sutartyje, jeigu kontekstas nereikalauja kitaip:

a) sąvokos „Susitariančioji Valstybė“ ir „kita Susitariančioji Valstybė“ reiškia Lietuvą arba Prancūziją, kaip to reikalauja kontekstas;

b) sąvoka „Lietuva“ reiškia Lietuvos Respubliką, o ją vartojant geografinė prasme – Lietuvos Respublikos teritoriją ir bet koki kitą su Lietuvos Respublikos teritoriniais vandenimis besiribojantį plotą, kuriame Lietuva pagal Lietuvos Respublikos įstatymus ir tarptautinę teisę gali naudotis teisėmis į jūros dugną ir jos nuogulus bei jų gamtinius išteklius;

c) sąvoka „Prancūzija“ reiškia Europoje ir už jūrų esančius Prancūzijos Respublikos departamentus, įskaitant teritorinę jūrą ir bet koki už teritorinės jūros ribų esantį plotą, kuriame Prancūzijos Respublika pagal tarptautinę teisę turi suverenias teises tirti ir eksploatuoti jūros dugno ir jos nuogulų gamtinius išteklius;

d) sąvoka „asmuo“ apima fizinį asmenį, įmonę, kompaniją ir bet kokią kitą asmenų organizaciją;

e) sąvoka „kompanija“ reiškia bet kokią korporacinę organizaciją arba bet koki vieneta, kuris mokesčių tikslams laikomas korporacine organizacija;

f) sąvokos „Susitariančiosios Valstybės įmonė“ ir „kitos Susitariančiosios Valstybės įmonė“ atitinkamai reiškia įmonę, priklausančią Susitariančiosios Valstybės rezidentui, ir įmonę, priklausančią kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui;

g) sąvoka „tarptautiniai pervežimai“ reiškia bet kokius pervežimus jūrų laivu ar orlaiviu, kuriuos vykdo Susitariančiosios Valstybės įmonė, išskyrus atvejus, kai jūrų laivas ar orlaivis kursuoja tikrai tarp vietovių, esančių kitoje Susitariančiojoje Valstybėje;

h) sąvoka „kompetentingas asmuo“ reiškia:

(i) Lietuvos atveju finansų ministrą arba jo įgaliotą atstovą,

(ii) Prancūzijos atveju atsakingą už biudžetą ministrą arba jo įgaliotą atstovą.

2. Susitariančiajai Valstybei bet kuriuo metu taikant Sutartį bet kokia joje neapibrėžta sąvoka, jeigu kontekstas nereikalauja kitaip, turi tokią prasmę, kokią ji tuo metu turi pagal tos Valstybės įstatymą mokesčių, kuriems taikoma Sutartis, atžvilgiu. Sąvokos prasmė, kurią ji turi pagal tos Valstybės mokesčių įstatymą, turi prioritetą prieš prasmę, kuri šiai sąvokai suteikiama pagal kitus tos Valstybės įstatymus.

4 straipsnis REZIDENTAS

1. a) Šioje Sutartyje sąvoka „Susitariančiosios Valstybės rezidentas“ reiškia bet koki asmenį, kuris pagal tos Valstybės įstatymus apmokestinamas joje jo nuolatinės gyvenamosios vietos, buvimo vietos, vadovybės buvimo vietos, inkorporacijos vietos arba bet kokio kito panašaus požymio pagrindu. Bet ši sąvoka neapima jokio asmens, kuris toje Valstybėje apmokestinamas tik todėl, kad toje Valstybėje turi pajamų šaltinį ar kapitalo.

b) Sąvoka „Susitariančiosios Valstybės rezidentas“ apima:

(i) tą Valstybę, jos vietos valdžią ir tos Valstybės ar jos vietos valdžios statutines institucijas ir

(ii) jeigu ta Valstybė yra Prancūzija, bet kokią bendriją ar asmenų grupę, kuri pagal Prancūzijos vidaus įstatymą apmokestinama panašiai kaip bendrijos, kurių faktiško vadovavimo vieta yra Prancūzijoje ir kurios korporacijų mokesčiu ten neapmokestinamos.

2. Jeigu pagal 1 paragrafo nuostatas fizinis asmuo yra abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentas, jo statusas apibrėžiamas taip:

a) jis laikomas rezidentu tos Valstybės, kurioje jis savo dispozicijoje turi pastovią gyvenamąją vietą; jeigu jis savo dispozicijoje turi pastovią gyvenamąją vietą abiejose Valstybėse, tai laikomas rezidentu tos Valstybės, su kuria turi glaudesnius asmeninius ir ekonominius ryšius (gyvybinių interesų centras);

b) jeigu negalima nustatyti Valstybės, kurioje yra jo gyvybinių interesų centras, arba jeigu jis nė vienoje Valstybėje neturi pastovios gyvenamosios vietos, tai laikomas rezidentu tos Valstybės, kurioje jis paprastai gyvena;

c) jeigu jis paprastai gyvena abiejose Valstybėse arba negyvena nei vienoje jų, tai laikomas rezidentu tos Susitariančiosios Valstybės, kurios nacionalas jis yra;

d) jeigu jis yra abiejų Valstybių arba nėra nė vienos jų nacionalas, tai Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys sprendžia šį klausimą abipusiu susitarimu.

3. Jeigu pagal 1 paragrafo nuostatas asmuo, bet ne fizinis asmuo, yra abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentas, tai Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys stengiasi išspręsti šį klausimą abipusiu susitarimu, atsižvelgdami į asmens faktiško vadovavimo vietą, vietą, kur jis inkorporuotas ar įsteigtas, ir į bet kokius kitus tinkamus faktorius. Jeigu tokio susitarimo nėra, tai toks asmuo nėra laikomas kurios nors Susitariančiosios Valstybės rezidentu dėl to, kad negalėtų pasinaudoti Sutarties teikiama nauda.

5 straipsnis **NUOLATINĖ BUVEINĖ**

1. Šioje Sutartyje sąvoka „nuolatinė buveinė“ reiškia pastovią komercinės-ūkinės veiklos vietą, per kurią vykdoma visa įmonės komercinė-ūkinė veikla arba jos dalis.

2. Sąvoka „nuolatinė buveinė“ pirmiausia apima:

a) vadovybės buvimo vietą,

b) filialą,

c) įstaigą,

d) gamyklą,

e) dirbtuvę ir

f) kasyklą, naftos ar dujų gręžinį, karjerą arba bet kokią kitą gamtinių išteklių gavybos vietą.

3. a) Statybos teritorija arba statybos, surinkimo ar įrangos objektas tik tada yra nuolatinė buveinė, kai egzistuoja ilgiau kaip dvylika mėnesių.

b) Tačiau statybos teritorija arba statybos, surinkimo ar įrangos objektas, prasidedantis dešimties metų laikotarpiu, prasidedančiu tą dieną, kai Sutartis pradeda taikyti, tik tada yra nuolatinė buveinė, kai egzistuoja ilgiau kaip šešis mėnesius. Po šio dešimties metų laikotarpio taikomos tik a) punkto nuostatos.

4. Neatsižvelgiant į ankstesnes šio straipsnio nuostatas, laikoma, kad sąvoka „nuolatinė buveinė“ neapima:

a) įrangos naudojimo tikslai įmonei priklausantiems gaminiams ar prekėms sandėliuoti, eksponuoti ar pristatyti,

b) įmonei priklausančių gaminių ar prekių atsargų, skirtų tikslai sandėliuoti, eksponuoti ar pristatyti, laikymo,

c) įmonei priklausančių gaminių ar prekių atsargų, skirtų tikslai apdoroti kitoje įmonėje, laikymo,

d) pastovios komercinės-ūkinės veiklos vietos, naudojamos tikslai įmonei skirtiems gaminiams ar prekėms įsigyti arba jai skirtai informacijai rinkti, laikymo,

e) pastovios komercinės-ūkinės veiklos vietos, naudojamos tikslai bet kokiai kitai pagalbinio ar paruošiamojo pobūdžio įmonei skirtai veiklai vykdyti, laikymo,

f) pastovios komercinės-ūkinės veiklos vietos, naudojamos tikslai a) – e) punktuose išvardytos veiklos bet kokiam deriniui, laikymo su sąlyga, kad visa pastovios komercinės-ūkinės veiklos vietos veikla, kurią apsprendžia toks derinys, yra pagalbinio ar paruošiamojo pobūdžio.

5. Neatsižvelgiant į 1 ir 2 paragrafų nuostatas, jeigu asmuo – bet ne toks, kuris turi nepriklausomo agento statusą ir kuriam taikomas 6 paragrafas, – dirba įmonės vardu ir turi įgaliojimą Susitariančiojoje Valstybėje įmonės vardu sudaryti sutartis ir tuo įgaliojimu nuolatos naudojasi, tai ta įmonė laikoma turinčia toje Valstybėje nuolatinę buveinę bet kokiai veiklai, kurią tas asmuo atlieka šiai įmonei, jeigu tokio asmens veikla neapsiriboja 4 paragrafe nurodyta veikla,

kuri gali būti atliekama net per pastovią komercinės-ūkinės veiklos vietą, bet dėl to ši pastovi komercinės-ūkinės veiklos vieta, remiantis to paragrafo nuostatomis, netampa nuolatine buveine.

6. Įmonė nelaikoma turinčia Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinę buveinę, kai ji toje Valstybėje tik užsiima komercine-ūkine veikla per brokerį, komisionierių arba bet kokią kitą nepriklausomo agento statusą turintį asmenį, su sąlyga, kad tokie asmenys veikia savo įprastinės komercinės-ūkinės veiklos ribose. Tačiau jeigu visa ar beveik visa tokio agento veikla atliekama tos įmonės vardu ir jeigu sandėriai, sudaromi tarp agento ir įmonės, skiriasi nuo tų, kurie būtų tarp nepriklausomų asmenų, toks agentas šiame paragrafe nėra laikomas nepriklausomo agento statusą turinčiu asmeniu; bet tokiu atveju taikomos 5 paragrafo nuostatos.

7. Tas faktas, kad kompanija, Susitariančiosios Valstybės rezidentė, kontroliuoja arba yra kontroliuojama kompanijos, kuri yra kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentė arba kuri užsiima toje kitoje Valstybėje komercine-ūkine veikla (per nuolatinę buveinę ar koku kitu būdu), savaime dar nereiškia, kad viena šių kompanijų yra kitos nuolatine buveinė.

6 straipsnis

PAJAMOS IŠ NEKILNOJAMOJO TURTO

1. Pajamos iš nekilnojamojo turto (įskaitant pajamas iš žemės ūkio ar miškų ūkio) gali būti apmokestinamos toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje nekilnojamas turtas yra.

2. Sąvoka „nekilnojamas turtas“ turi tokią prasmę, kokią ji turi pagal tos Susitariančiosios Valstybės, kurioje minimas turtas yra, įstatymą. Šios Sutarties nuostatos susijusios su nekilnojamoju turtu taip pat taikomos turtui, papildančiam nekilnojamąjį turtą, gyvuliams ir įrengimams, naudojamiems žemės ir miškų ūkyje, teisėms, kurioms taikomos bendrojo žemės nuosavybės įstatymo nuostatos, nekilnojamojo turto uzufuktui bei teisėms į kintamus ar pastovius mokėjimus, kaip kompensaciją už mineralinių telkinių, šaltinių ir kitų gamtinių išteklių naudojimą ar teisę juos naudoti; jūrų ir upių laivai bei orlaiviai nekilnojamoju turtu nelaikomi.

3. 1 paragrafo nuostatos taikomos pajamoms, gaunamoms tiesiogiai naudojant, nuomojant arba bet koku kitu būdu naudojant nekilnojamąjį turtą.

4. 1 ir 3 paragrafų nuostatos taip pat taikomos pajamoms, gaunamoms iš įmonės nekilnojamojo turto, ir pajamoms, gaunamoms iš nekilnojamojo turto, naudojamo užsiimant individualia savarankiška veikla.

5. Kai akcijos ar kitos teisės kompanijoje, traste ar bet kokioje panašioje institucijoje suteikia teisę naudotis nekilnojamoju turtu, esančiu Susitariančiojoje Valstybėje ir priklausančiu tai kompanijai, trustui ar panašiai institucijai, tai pajamos, gaunamos tiesiogiai naudojant, nuomojant ar bet koku kitu būdu naudojant tokią teisę naudotis, gali būti apmokestinamos toje Valstybėje, neatsižvelgiant į 7 ir 14 straipsnių nuostatas.

7 straipsnis

KOMERCINĖS-ŪKINĖS VEIKLOS PELNAS

1. Susitariančiosios Valstybės įmonės pelnas apmokestinamas tik toje Valstybėje, jeigu įmonė neužsiima komercine-ūkine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per ten esančią nuolatinę buveinę. Jeigu įmonė užsiima komercine-ūkine veikla aukščiau minėtu būdu, tai įmonės pelnas gali būti apmokestinamas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, bet tik ta jo dalis, kuri priskiriama tai nuolatinei buveinei.

2. Atsižvelgiant į 3 paragrafo nuostatas, jeigu Susitariančiosios Valstybės įmonė užsiima komercine-ūkine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per ten esančią nuolatinę buveinę, tai kiekvienoje Susitariančiojoje Valstybėje tai nuolatinei buveinei priskiriamas pelnas, kurį ji galėtų gauti, jeigu būtų atskira ir savarankiška įmonė, užsiimanti tokia pačia ar panašia veikla tokiomis

pačiomis ar panašiomis sąlygomis ir veikianti visiškai nepriklausomai nuo tos įmonės, kurios nuolatinė buveinė ji yra.

3. Nustatant nuolatinės buveinės pelną, leidžiama atimti išlaidas, padarytas šios nuolatinės buveinės tikslams, įskaitant valdymo ir bendras administravimo išlaidas, padarytas toje Valstybėje, kur yra nuolatinė buveinė, arba kitur.

4. Jeigu Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinėi buveinei priskiriamas komercinės-ūkinės veiklos pelnas paprastai nustatomas proporcingai dalijant bendrą įmonės pelną tarp įvairių jos padalinių, tai 2 paragrafo reikalavimai nedraudžia tai Susitariančiajai Valstybei apmokestinamąjį pelną nustatyti tokiu įprastu proporcingo dalijimo metodu; tačiau proporcingo dalijimo metodas turi būti toks, kad rezultatas atitiktų šiame straipsnyje išdėstytus principus.

5. Nuolatinėi buveinei nepriskiriamas joks pelnas, jeigu ta nuolatinė buveinė tik perka įmonei gaminius ar prekes.

6. Ankstesnių šio straipsnio paragrafų tikslams, nuolatinėi buveinei priskiriamas pelnas kiekvienais metais nustatomas tuo pačiu būdu, jeigu neatsiranda sviri ir pakankama priežastis daryti kitaip.

7. Kai pelnas apima pajamų rūšis, kurios aptiriamos atskirai kituose šios Sutarties straipsniuose, tų straipsnių nuostatomis šio straipsnio nuostatos netaikomos.

8 straipsnis

JŪRŲ LAIVININKYSTĖ IR ORO TRANSPORTAS

1. Susitariančiosios Valstybės įmonės pelnas, gaunamas naudojant jūrų laivus ar orlaivius tarptautiniuose pervežimuose, apmokestinamas tik toje Valstybėje. Toks pelnas apima pelną, kurį ta įmonė gauna be įgulos nuomodama jūrų laivus ir orlaivius arba naudodama, laikydama ar nuomodama konteinerius su sąlyga, kad tokia veikla yra atsitiktinė tos įmonės vykdomam jūros laivų ar orlaivių naudojimui tarptautiniuose pervežimuose.

2. 1 paragrafo nuostatos taip pat taikomos pelnui, gaunamam dalyvaujant pule, bendroje komercinėje-ūkinėje veikloje ar tarptautinėje agentūroje.

9 straipsnis

ASOCIJUOTOS ĮMONĖS

1. Tuo atveju,

a) kai Susitariančiosios Valstybės įmonė tiesiogiai ar netiesiogiai dalyvauja kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės valdyme, kontrolėje ar kapitale arba

b) kai tie patys asmenys tiesiogiai ar netiesiogiai dalyvauja Susitariančiosios Valstybės įmonės ir kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės valdyme, kontrolėje ar kapitale

ir kai kiekvienu atveju tarp tų dviejų įmonių jų komerciniuose ar finansiniuose santykiuose sukuriama arba nusistovi kitokios sąlygos negu būtų tarp nepriklausomų įmonių, tada bet koks pelnas, kuris dėl tokių sąlygų būtų priskiriamas vienai iš tų įmonių, bet dėl nusistovėjusių sąlygų jai nepriskiriamas, gali būti įskaitomas į tos įmonės pelną ir atitinkamai apmokestinamas.

2. Jeigu Susitariančioji Valstybė įskaito į tos Valstybės įmonės pelną – ir atitinkamai apmokestina – pelną, kuris buvo apmokestintas kaip kitos Susitariančiosios Valstybės įmonės pelnas toje kitoje Valstybėje, ir taip įskaitytas pelnas yra pelnas, kuris būtų priskirtas pirma paminėtos Valstybės įmonei, jeigu tarp tų dviejų įmonių būtų sukurtos tokios sąlygos kaip tarp nepriklausomų įmonių, tada ta kita Valstybė atitinkamai koreguoja ten mokamo šio pelno mokesčio sumą, jeigu ta kita Valstybė laiko pataisą pagrįsta. Nustatant tokią pataisą atsižvelgiama į kitas šios Sutarties nuostatas, o Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys reikalui esant šiuo klausimu vieni su kitais konsultuojasi.

10 straipsnis DIVIDENDAI

1. Dividendai, kuriuos kompanija, Susitariančiosios Valstybės rezidentė, moka kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, gali būti apmokestinami toje kitoje Valstybėje.

2. Tačiau tokie dividendai taip pat gali būti apmokestinami toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentė yra dividendus mokanti kompanija, ir pagal tos Valstybės įstatymus, bet jeigu gavėjas yra faktiškasis dividendų savininkas, taip imamas mokestis negali viršyti:

a) 5 procentų bendros dividendų sumos, jeigu faktiškasis savininkas yra kompanija, kuri

(i) tiesiogiai turi ne mažiau kaip 10 procentų dividendus mokančios kompanijos kapitalo, kai ta kompanija yra Lietuvos rezidentė,

(ii) tiesiogiai ar netiesiogiai turi ne mažiau kaip 10 procentų dividendus mokančios kompanijos kapitalo, kai ta kompanija yra Prancūzijos rezidentė,

b) 15 procentų bendros dividendų sumos visais kitais atvejais.

Šio paragrafo nuostatos nekeičia kompanijos pelno, iš kurio mokami dividendai, apmokestinimo.

3. a) Lietuvos rezidentas, kuris iš kompanijos, Prancūzijos rezidentės, gauna dividendus, kurie, jeigu juos gautų Prancūzijos rezidentas, suteiktų tokiam rezidentui teisę gauti mokestinį kreditą („avoir fiscal“), ir kuris yra faktiškasis tų dividendų savininkas, turi teisę iš Prancūzijos išdo gauti išmoką, lygią tokiam mokestiniam kreditui („avoir fiscal“), atsižvelgiant į 2 paragrafo b) punkte nurodytą mokesčio sumažinimą.

b) a) punkto nuostatos taikomos tik Lietuvos rezidentui, kuris yra

(i) fizinis asmuo arba

(ii) kompanija, kuri nei tiesiogiai, nei netiesiogiai neturi 10 ar daugiau procentų dividendus mokančios kompanijos kapitalo.

c) a) punkto nuostatos taikomos, tik jeigu faktiškasis dividendų savininkas:

(i) už tokius dividendus ir už iš Prancūzijos išdo mokamas išmokas apmokestinamas Lietuvos mokesčiu su pastoviu tarifu ir

(ii) įrodo, jeigu taip padaryti reikalauja Prancūzijos mokesčių administratorius, kad jis yra akcijų, už kurias mokami dividendai, savininkas ir kad tokio akcijų turėjimo pagrindinis tikslas arba vienas iš pagrindinių tikslų nėra leisti kitam asmeniui, Susitariančiosios Valstybės rezidentui ar ne, pasinaudoti a) punkto nuostatomis.

d) a) punkte nurodyta bendra išmokų iš Prancūzijos išdo suma šioje Sutartyje laikoma dividendais.

4. Jeigu Lietuvos rezidentui nėra suteikta teisė gauti iš Prancūzijos išdo 3 paragrafe minimas išmokas, jis, gaudamas kompanijos, Prancūzijos rezidentės, mokamus dividendus, gali susigrąžinti išankstinius mokėjimus (précompte) tiek, kiek juos už tokius dividendus mokėjo ši kompanija. Gražinamų išankstinių mokėjimų (précompte) bendra suma šioje Sutartyje laikoma dividendais. Prancūzijoje ji apmokestinama pagal 2 paragrafo nuostatas.

5. Šiame straipsnyje vartojama sąvoka „dividendai“ reiškia pajamas iš akcijų, „jouissance“ akcijų ar „jouissance“ teisių, kalnakasybos akcijų, steigėjų akcijų arba kitų dalyvavimo pelne teisių, kurios nėra skoliniai pareikalavimai, taip pat pajamas, kurios pagal Susitariančiosios Valstybės, kurios rezidentė yra pelną skirstančioji kompanija, mokesčių įstatymus traktuojamos kaip paskirstytas pelnas. Suprantama, kad sąvoka „dividendai“ neapima 16 straipsnyje minimų pajamų.

6. 1, 2, 3 ir 4 paragrafų nuostatos netaikomos, jeigu faktiškasis dividendų savininkas, būdamas Susitariančiosios Valstybės rezidentas, užsiima komercine-ūkine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentė yra dividendus mokanti kompanija, per ten esančią nuolatinę buveinę arba užsiima toje kitoje Valstybėje individualia savarankiška veikla per ten esančią nuolatinę veiklavietę, o holdingas, už kurį mokami dividendai, yra efektyviai susijęs su

tokia nuolatinė buveinė ar nuolatinė veiklavieta. Kiekvienu tokiu atveju atitinkamai taikomos 7 straipsnio arba 14 straipsnio nuostatos.

7. Kai kompanija, Susitariančiosios Valstybės rezidentė, gauna pelną ar pajamas iš kitos Susitariančiosios Valstybės, ta kita Valstybė gali visiškai neapmokestinti kompanijos mokamų dividendų, išskyrus atvejus, kai tokie dividendai mokami tos kitos Valstybės rezidentui arba kai holdingas, už kurį mokami dividendai, yra efektyviai susijęs su toje kitoje Valstybėje esančia nuolatinė buveinė ar nuolatinė veiklavieta, taip pat negali iš kompanijos nepaskirstyto pelno imti kompanijos nepaskirstyto pelno mokesčio, net jeigu mokami dividendai ar nepaskirstytas pelnas, visas arba jo dalis, susideda iš pelno ar pajamų, gaunamų toje kitoje Valstybėje.

11 straipsnis PALŪKANOS

1. Palūkanos, susidarančios Susitariančiojoje Valstybėje ir mokamos kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

2. Tačiau tokios palūkanos taip pat gali būti apmokestinamos toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje jos susidaro, ir pagal tos Valstybės įstatymus, bet jeigu gavėjas yra faktiškasis palūkanų savininkas, taip imamas mokestis negali viršyti 10 procentų bendros palūkanų sumos.

3. Neatsižvelgiant į 2 paragrafo nuostatas, bet kokios tokios palūkanos, kaip minima 1 paragrafe, apmokestinamos tik toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentas yra gavėjas, jeigu toks gavėjas yra faktiškasis palūkanų savininkas, ir

a) toks gavėjas yra Susitariančioji Valstybė, jos centrinis bankas ar tos Valstybės vietos valdžia arba

b) tokios palūkanos mokamos už bet kokį skolinį pareikalavimą ar paskolą, kurią garantavo ar apdraudė Susitariančioji Valstybė, jos centrinis bankas ar jos vietos valdžia arba, Prancūzijos atveju, „Compagnie Française d'Assurance du Commerce Extérieur“ (COFACE), arba bet kokia po šios Sutarties pasirašymo dienos vienoje iš Susitariančiųjų Valstybių įsteigta organizacija, kuri veikia finansuojama valstybės arba garantuodama užsienio prekybą ir dėl kurios abipusiai susitarę kompetentingi asmenys, arba

c) gavėjas yra tos Valstybės įmonė, ir palūkanos mokamos už išiskolinimą, atsirandantį, kai ta įmonė parduoda kreditan bet kokius gaminius arba gamybinius, prekybinius ar mokslinius įrengimus kitai įmonei, išskyrus atvejus, kai pardavimas vyksta ar išiskolinimas atsiranda tarp susijusių asmenų.

4. Šiame straipsnyje vartojama sąvoka „palūkanos“ reiškia pajamas iš bet kokios rūšies skolinių pareikalavimų nepriklausomai nuo to, ar jie užtikrinti įkeitimu ar ne ir ar jie suteikia teisę dalyvauti skolininkų pelne ar ne, o būtent pajamas iš vyriausybės vertybinių popierių ir pajamas iš obligacijų ar skolinių išipareigojimų, įskaitant priemokas ir laimėjimus, gaunamus už tuos vertybinius popierius, obligacijas ar skolinius išipareigojimus. Baudos už pavėluotus mokėjimus šiame straipsnyje palūkanomis nelaikomos. Sąvoka „palūkanos“ neapima kokios nors pajamų rūšies, kuri remiantis 10 straipsnio nuostatomis laikoma dividendais.

5. 1, 2 ir 3 paragrafų nuostatos netaikomos, jeigu faktiškasis palūkanų savininkas, būdamas Susitariančiosios Valstybės rezidentas, užsiima komercine-ūkine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje susidaro palūkanos, per ten esančią nuolatinę buveinę arba užsiima toje kitoje Valstybėje individualia savarankiška veikla per ten esančią nuolatinę veiklavietę, o skolinis pareikalavimas, kurio pagrindu mokamos palūkanos, efektyviai susijęs su tokia nuolatinė buveinė ar nuolatinė veiklavieta. Kiekvienu tokiu atveju atitinkamai taikomos 7 straipsnio arba 14 straipsnio nuostatos.

6. Palūkanos laikomos susidarančiomis Susitariančiojoje Valstybėje, kai jų mokėtojas yra tos Valstybės rezidentas. Tačiau jeigu palūkanas mokantis asmuo nepriklausomai nuo to, ar jis yra ar nėra Susitariančiosios Valstybės rezidentas, turi Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinę buveinę

arba nuolatinę veiklavietę, dėl kurių atsirado įsiskolinimas, už kurį mokamos palūkanos, ir tos palūkanos priskiriamos tokiai nuolatinei buveinei ar nuolatinei veiklavietei, tada tokios palūkanos laikomos susidarančiomis toje Valstybėje, kurioje yra nuolatinė buveinė ar nuolatinė veiklavietė.

7. Jeigu tarp mokėtojo ir faktiškojo savininko arba tarp jų abiejų ir kokio kito asmens susiformuoja ypatingi santykiai ir dėl to palūkanų suma, tenkanti skoliniam pareikalavimui, už kurį ji mokama, viršija sumą, kuri būtų sutarta tarp mokėtojo ir faktiškojo savininko, jeigu tokių santykių nebūtų, tai šio straipsnio nuostatos taikomos tik tai paskutinei paminėtai sumai. Tokiu atveju mokėjimų perteklius lieka apmokestinamas pagal kiekvienos Susitariančiosios Valstybės įstatymus, atsižvelgiant į kitas šios Sutarties nuostatas.

12 straipsnis

ATLYGINIMAI UŽ NUOSAVYBĖS TEISIŲ PERLEIDIMĄ

1. Atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą, susidarantys Susitariančiojoje Valstybėje ir mokami kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, gali būti apmokestinami toje kitoje Valstybėje.

2. Tačiau tokie atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą taip pat gali būti apmokestinami toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje jie susidaro, ir pagal tos Valstybės įstatymus, bet jeigu gavėjas yra faktiškas atlyginimų už nuosavybės teisių perleidimą savininkas, taip imamas mokestis negali viršyti:

a) 5 procentų bendros atlyginimų už nuosavybės teisių perleidimą sumos, mokamos už gamybinių, prekybinių ar mokslinių įrengimų naudojimą,

b) 10 procentų bendros atlyginimų už nuosavybės teisių perleidimą sumos visais kitais atvejais.

3. Šiame straipsnyje vartojama sąvoka „atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą“ reiškia bet kokios rūšies mokėjimus, gaunamus kaip kompensaciją už naudojimąsi ar už teisę naudotis bet kokiomis autorinėmis teisėmis literatūros, meno ar mokslo darbų srityje (įskaitant kino filmus bei filmus ar įrašus televizijai ar radijui), bet kokį patentą, prekybos ženklą, dizainą ar modelį, planą, slaptą formulę ar metodą, arba už naudojimąsi ar už teisę naudotis gamybiniais, prekybiniais ar moksliniais įrengimais, arba už informaciją apie gamybinę, prekybinę ar mokslinę patirtį (know-how).

4. 1 ir 2 paragrafų nuostatos netaikomos, jeigu faktiškas atlyginimų už nuosavybės teisių perleidimą savininkas, būdamas Susitariančiosios Valstybės rezidentas, užsiima komercine-ūkine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje susidaro atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą, per ten esančią nuolatinę buveinę arba užsiima toje kitoje Valstybėje individualia savarankiška veikla per ten esančią nuolatinę veiklavietę, o teisė arba turtas, už kuriuos mokami atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą, efektyviai susiję su tokia nuolatine buveine ar nuolatine veiklaviete. Kiekvienu tokiu atveju atitinkamai taikomos 7 straipsnio arba 14 straipsnio nuostatos.

5. Atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą laikomi susidarančiais Susitariančiojoje Valstybėje, kai jų mokėtojas yra tos Valstybės rezidentas. Tačiau jeigu atlyginimus už nuosavybės teisių perleidimą mokantis asmuo nepriklausomai nuo to, ar jis yra ar nėra Susitariančiosios Valstybės rezidentas, turi Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinę buveinę arba nuolatinę veiklavietę, turinčią teisę ar turtą, dėl kurių atsirado išpareigojimas mokėti atlyginimus už nuosavybės teisių perleidimą, ir tokie atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą priskiriami tokiai nuolatinei buveinei ar nuolatinei veiklavietei, tada tokie atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą laikomi susidarančiais toje Valstybėje, kurioje yra nuolatinė buveinė ar nuolatinė veiklavietė.

6. Jeigu tarp mokėtojo ir faktiškojo savininko arba tarp jų abiejų ir kokio kito asmens susiformuoja ypatingi santykiai ir dėl to atlyginimų už nuosavybės teisių perleidimą suma, tenkanti naudojimui, teisei ar informacijai, už kuriuos ji mokama, viršija sumą, kuri būtų sutarta tarp

mokėtojo ir faktiškojo savininko, jeigu tokių santykių nebūtų, tai šio straipsnio nuostatos taikomos tik tai paskutinei minėtai sumai. Tokiu atveju mokėjimų perteklius lieka apmokestinamas pagal kiekvienos Susitariančiosios Valstybės įstatymus, atsižvelgiant į kitas šios Sutarties nuostatas.

13 straipsnis

KAPITALO PRIEAUGIO PAJAMOS

1. a) Prieaugio pajamos, gaunamos iš 6 straipsnyje apibrėžto nekilnojamojo turto, gali būti apmokestinamos toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje tas nekilnojamasis turtas yra.

b) Prieaugio pajamos, gaunamos iš akcijų ar kitų teisių kompanijoje, traste ar bet kokioje panašioje institucijoje, kurios aktyvų didžiąją dalį, tiesiogiai arba per vieną ar daugiau kitų tarpinių kompanijų, trustų ar panašių institucijų sudaro 6 straipsnyje apibrėžtas ir Susitariančiojoje Valstybėje esantis nekilnojamasis turtas arba su tokiu nekilnojamuoju turtu susijusios teisės, perleidimo, gali būti apmokestinamos toje Valstybėje, jeigu pagal tos Valstybės įstatymus jos apmokestinamos taip pat kaip ir prieaugio pajamos, gaunamos iš nekilnojamojo turto perleidimo.

2. Prieaugio pajamos, gaunamos iš kilnojamojo turto, kuris yra Susitariančiosios Valstybės įmonės kitoje Susitariančiojoje Valstybėje turimos nuolatinės buveinės turto dalis, arba iš kilnojamojo turto, priklausančio individualiai savarankiškai veiklai reikalingai nuolatinėi veiklavietei, kurią Susitariančiosios Valstybės rezidentas savo dispozicijoje turi kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, perleidimo, įskaitant prieaugio pajamas iš tokios nuolatinės buveinės (atskirai ar kartu su visa įmone) ar iš tokios nuolatinės veiklavietės perleidimo, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

3. Prieaugio pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės įmonė gauna iš tokios įmonės tarptautiniuose pervežimuose naudojamų jūrų laivų ar orlaivių arba iš su tokių jūrų laivų ar orlaivių naudojimu susijusio kilnojamojo turto perleidimo, apmokestinamos tik toje Valstybėje.

4. Prieaugio pajamos, gaunamos iš bet kokio turto, bet ne to, kuris apibrėžtas 1, 2 ir 3 paragrafuose, perleidimo, apmokestinamos tik toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurios rezidentas yra turtą perleidęs asmuo.

14 straipsnis

INDIVIDUALI SAVARANKIŠKA VEIKLA

1. Pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna už profesines paslaugas ar kitą savarankiško pobūdžio veiklą, apmokestinamos tik toje Valstybėje, jeigu jis reguliariai savo dispozicijoje neturi šiai veiklai reikalingos nuolatinės veiklavietės kitoje Susitariančiojoje Valstybėje. Jeigu jis turi tokią nuolatinę veiklavietę, jo pajamos gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje, tačiau tik ta pajamų dalis, kuri priskiriama tai nuolatinėi veiklavietei. Šiam tikslui, kai fizinis asmuo, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, kitoje Susitariančiojoje Valstybėje bet kuriuo dvylikos vienas po kito einančių mėnesių laikotarpiu, prasidedančiu arba pasibaigiančiu duotais finansiniais metais, ištiesai arba su pertraukomis išbūna ilgiau kaip 183 dienas, jis laikomas reguliariai savo dispozicijoje turinčiu nuolatinę veiklavietę toje kitoje Valstybėje, o pajamos, gaunamos iš aukščiau nurodytos jo veiklos, kuri atliekama toje kitoje Valstybėje, priskiriamos tai nuolatinėi veiklavietei.

2. Sąvoka „profesinės paslaugos“ pirmiausia apima savarankišką mokslinę, literatūrinę, meno, auklėjamąją arba dėstyimo veiklą, taip pat savarankišką gydytojų, advokatų, inžinierių, architektų, dantistų ir buhalterių veiklą.

15 straipsnis

VEIKLA, SUSIJUSI SU DARBO SANTYKIAIS

1. Atsižvelgiant į 16, 18 ir 19 straipsnių nuostatas, algos, darbo užmokestis ir kiti panašūs atlyginimai, kuriuos Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna už samdomą darbą, apmokestinami tik toje Valstybėje, jeigu samdomas darbas nėra atliekamas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje. Jeigu samdomas darbas atliekamas toje kitoje Valstybėje, tai už jį gaunamas atlyginimas gali būti apmokestinamas toje kitoje Valstybėje.

2. Neatsižvelgiant į 1 paragrafo nuostatas, atlyginimas, kurį Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna už samdomą darbą, atliekamą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, apmokestinamas tik pirma paminėtoje Valstybėje, jeigu:

a) gavėjas kitoje Valstybėje bet kuriuo dvylikos vienas po kito einančių mėnesių laikotarpiu, prasidedančiu arba pasibaigiančiu duotais finansiniais metais, ištiesai arba su pertraukomis išbūna ne ilgiau kaip 183 dienas ir

b) atlyginimą moka darbdavys, kuris nėra kitos Valstybės rezidentas, arba atlyginimas mokamas jo vardu, ir

c) atlyginimas nėra priskiriamas nuolatinei buveinei ar nuolatinei veiklavietei, kurią darbdavys turi kitoje Valstybėje.

3. Neatsižvelgiant į ankstesnes šio straipsnio nuostatas, atlyginimas už samdomą darbą, atliekamą Susitariančiosios Valstybės įmonės tarptautiniuose pervežimuose naudojamame jūrų laive ar orlaivyje, gali būti apmokestinamas toje Valstybėje.

16 straipsnis DIREKTORIŲ ATLYGINIMAI

Direktorių atlyginimai ir kiti panašūs mokėjimai, kuriuos Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna kaip kompanijos, kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentės, direktorių valdybos arba stebėtojų tarybos narys, gali būti apmokestinami toje kitoje Valstybėje.

17 straipsnis ARTISTAI IR SPORTININKAI

1. Neatsižvelgiant į 14 ir 15 straipsnių nuostatas, pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna kaip atlikėjas, t. y. teatro, kino, radijo ar televizijos artistas arba muzikantas, arba kaip sportininkas už savo individualią veiklą kaip tokią kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje.

2. Jeigu pajamos iš individualios atlikėjo ar sportininko veiklos kaip tokios atitenka ne pačiam atlikėjui ar sportininkui, bet kitam asmeniui nepriklausomai nuo to, ar jis yra ar nėra Susitariančiosios Valstybės rezidentas, tai tos pajamos, neatsižvelgiant į 7, 14 ir 15 straipsnių nuostatas, gali būti apmokestinamos toje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje atlikėjas ar sportininkas atlieka šią veiklą.

3. Neatsižvelgiant į 1 paragrafo nuostatas, pajamos, kurias Susitariančiosios Valstybės rezidentas gauna kaip atlikėjas ar sportininkas už savo individualią veiklą kaip tokią kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, apmokestinamos tik pirma paminėtoje Valstybėje, jeigu didžiąją tokios veiklos kitoje Valstybėje dalį finansuoja pirma paminėtos Valstybės arba jos vietos valdžios, arba jų statutinių institucijų visuomeniniai fondai.

4. Neatsižvelgiant į 2 paragrafo nuostatas, jeigu pajamos iš individualios Susitariančiosios Valstybės rezidento, kuris yra atlikėjas ar sportininkas, veiklos kaip tokios kitoje Susitariančiojoje Valstybėje atitenka ne pačiam atlikėjui ar sportininkui, bet kitam asmeniui, nepriklausomai nuo to, ar jis yra ar nėra Susitariančiosios Valstybės rezidentas, tai tos pajamos, neatsižvelgiant į 7, 14 ir 15 straipsnių nuostatas, apmokestinamos tik pirma paminėtoje Valstybėje, jeigu didžiąją to kito asmens dalį finansuoja tos Valstybės arba jos vietos valdžios, arba jų statutinių institucijų visuomeniniai fondai.

18 straipsnis PENSIJOS

Atsižvelgiant į 19 straipsnio 2 paragrafo nuostatas, pensijos bei kiti panašūs atlyginimai, mokami už praeityje dirbtą samdomą darbą Susitariančiosios Valstybės rezidentui, apmokestinami tik toje Valstybėje.

19 straipsnis VALSTYBINĖ TARNYBA

1. a) Algos, darbo užmokestis ir kiti panašūs atlyginimai, bet ne pensija, kurią Susitariančioji Valstybė ar jos vietos valdžia, ar viena iš jų statutinių institucijų moka fiziniam asmeniui už tarnybą tai Valstybei, valdžiai ar institucijai, apmokestinami tik toje Valstybėje.

b) Tačiau tokios algos, darbo užmokestis ir kiti panašūs atlyginimai apmokestinami tik kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jeigu tarnyba atliekama toje Valstybėje ir fizinis asmuo yra tos Valstybės rezidentas ir nacionalas, kartu nebūdamas pirma paminėtos Valstybės nacionalu.

2. a) Bet kokia pensija, kurią fiziniam asmeniui moka Susitariančioji Valstybė ar jos vietos valdžia, ar viena iš jų statutinių institucijų, arba kuri mokama iš jų sukurtų fondų, už tarnybą tai Valstybei, valdžiai ar institucijai, apmokestinama tik toje Valstybėje.

b) Tačiau tokia pensija apmokestinama tik kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jeigu fizinis asmuo yra tos Valstybės rezidentas ir nacionalas, kartu nebūdamas pirma paminėtos valstybės nacionalu.

3. 15 ir 18 straipsnių nuostatos taikomos atlyginimams, darbo užmokesčiui ir kitiems panašioms atlyginimams bei pensijoms už tarnybą, susijusią su komercine-ūkine veikla, kuria užsiima Susitariančioji Valstybė ar jos vietos valdžia, ar viena iš jų statutinių institucijų.

20 straipsnis STUDENTAI

1. Mokėjimai, kuriuos savo pragyvenimui, mokslui ar stažuotei gauna studentas arba mokinys, arba praktikantas, kuris yra arba prieš pat atvykdamas į Susitariančiąją Valstybę buvo kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas ir kuris pirma paminėtoje Valstybėje tikrai mokosi ar stažuojasi, neapmokestinami toje Valstybėje su sąlyga, kad tokie mokėjimai gaunami iš šaltinių, esančių už tos Valstybės ribų.

2. Neatsižvelgiant į 14 ir 15 straipsnių nuostatas, atlyginimai, kuriuos už individualias paslaugas, suteiktas Susitariančiojoje Valstybėje, gauna studentas arba mokinys, arba praktikantas, kuris yra arba prieš pat atvykdamas į tą Valstybę buvo kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentas ir kuris pirma paminėtoje Valstybėje tikrai mokosi ar stažuojasi, neapmokestinami toje Valstybėje su sąlyga, kad šios paslaugos susijusios su jo mokymusi ar stažavimusi ir yra atsitiktinės arba atlyginimai už tokias paslaugas yra būtini papildant jo žinioje esančius ir jo pragyvenimui skirtus išteklius.

21 straipsnis KITOS PAJAMOS

1. a) Susitariančiosios Valstybės rezidento pajamų rūšys, nesvarbu, kur susidaranchios, ir neaprašytos ankstesniuose šios Sutarties straipsniuose, apmokestinamos tik toje Valstybėje.

b) Tačiau tokios pajamų rūšys, susidaranti kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, taip pat gali būti apmokestinamos toje kitoje Valstybėje dešimties metų laikotarpiu, prasidedančiu tą dieną, kai Sutartis pradeda taikyti. Po šio dešimties metų laikotarpio taikomos tik a) punkto nuostatos.

2. 1 paragrafo nuostatos netaikomos pajamoms, bet ne toms pajamoms, kurios gaunamos iš 6 straipsnio 2 paragrafe apibrėžto nekilnojamojo turto, jeigu tokių pajamų gavėjas, būdamas Susitariančiosios Valstybės rezidentas, užsiima komercine-ūkine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per ten esančią nuolatinę buveinę arba užsiima toje kitoje Valstybėje individualia savarankiška veikla per ten esančią nuolatinę veiklavietę, o teisė arba turtas, už kuriuos gaunamos pajamos, efektyviai susiję su tokia nuolatinė buveine ar nuolatinė veiklaviete. Kiekvienu tokiu atveju atitinkamai taikomos 7 straipsnio arba 14 straipsnio nuostatos.

22 straipsnis KAPITALAS

1. a) Kapitalas, sudarytas iš 6 straipsnyje apibrėžto nekilnojamojo turto, priklausančio Susitariančiosios Valstybės rezidentui ir esančio kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, gali būti apmokestinamas toje kitoje Valstybėje.

b) Kapitalas, sudarytas iš akcijų ar kitų teisių kompanijoje, traste ar bet kokioje panašioje institucijoje, kurios aktyvų didžiąją dalį, tiesiogiai arba per vieną ar daugiau kitų tarpinių kompanijų, trustų ar panašių institucijų, sudaro 6 straipsnyje apibrėžtas ir Susitariančiojoje Valstybėje esantis nekilnojamas turtas arba su tokiu nekilnojamuoju turtu susijusios teisės, gali būti apmokestinamos toje Valstybėje.

2. Kapitalas, sudarytas iš kilnojamojo turto, kuris yra Susitariančiosios Valstybės įmonės kitoje Susitariančiojoje Valstybėje turimos nuolatinės buveinės turto dalis, arba iš kilnojamojo turto, priklausančio individualiai savarankiškai veiklai reikalingai nuolatinėi veiklavietei, kurią Susitariančiosios Valstybės rezidentas savo dispozicijoje turi kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, gali būti apmokestinamas toje kitoje Valstybėje.

3. Susitariančiosios Valstybės įmonės kapitalas, sudarytas iš tos įmonės tarptautiniuose pervežimuose naudojamų jūrų laivų ir orlaivių ir iš su tokių jūrų laivų ir orlaivių naudojimu susijusio kilnojamojo turto, apmokestinamas tik toje Valstybėje.

4. Visos kitos Susitariančiosios Valstybės rezidento kapitalo rūšys apmokestinamos tik toje Valstybėje.

23 straipsnis DVIGUBO APMOKESTINIMO PANAIKINIMAS

1. Lietuvos atveju dvigubo apmokestinimo išvengiama tokiu būdu:

a) Kai Lietuvos rezidentas gauna pajamas arba turi kapitalo, kurie, remiantis šia Sutartimi, gali būti apmokestinami Prancūzijoje, Lietuva, jeigu jos vidaus įstatymai nenumato palankesnio apmokestinimo, leidžia:

(i) iš tokio rezidento pajamų mokesčio atimti sumą, lygią Prancūzijoje sumokėtam šių pajamų mokesčiui,

(ii) iš tokio rezidento kapitalo mokesčio atimti sumą, lygią Prancūzijoje sumokėtam šio kapitalo mokesčiui.

Tačiau tokia atimama suma bet kuriuo atveju neturi viršyti tos prieš atėmimą apskaičiuotos Lietuvos pajamų arba kapitalo mokesčio dalies, kiekvienu atveju atitinkamai priskiriamos pajamoms arba kapitalui, kurie gali būti apmokestinami Prancūzijoje.

b) a) punkto tikslui, kai kompanija, Lietuvos rezidentė, gauna dividendus iš kompanijos, Prancūzijos rezidentės, kurioje jai priklauso ne mažiau kaip 10 procentų pilną balsavimo teisę

turinčių akcijų, Prancūzijoje mokamas mokestis apima ne tik dividendų mokestį, bet taip pat ir kompanijos nepaskirstyto pelno, iš kurio išmokėti dividendai, mokesčio dalį.

2. Prancūzijos atveju dvigubo apmokestinimo išvengiama tokiu būdu:

a) Neatsižvelgiant į bet kokią kitą šios Sutarties nuostatą, pajamos, kurios, remiantis Sutarties nuostatomis, gali būti apmokestinamos arba yra apmokestinamos tik Lietuvoje, įkalkuliuojamos skaičiuojant Prancūzijos mokestį, jeigu tokios pajamos pagal Prancūzijos vidaus įstatymą nėra atleistos nuo kompanijų mokesčio. Tokiu atveju Lietuvos mokestis nėra atimamas iš tokių pajamų, bet Prancūzijos rezidentas, atsižvelgiant į (i) ir (ii) punkte numatytas sąlygas ir apribojimus, turi teisę gauti kreditą Prancūzijos mokesčiui. Toks mokestinis kreditas lygus:

(i) pajamų, bet ne tų, kurios minimos (ii) punkte, atveju Prancūzijos mokesčio, priskiriamo tokioms pajamoms, sumai su sąlyga, kad savininkas už tokias pajamas apmokestinamas Lietuvoje;

(ii) pajamų, apmokestinamų Prancūzijos kompanijų mokesčiu pagal 7 straipsnį ir 13 straipsnio 2 paragrafą, ir pajamų, minimų 6 straipsnio 5 paragrafe, 10, 11, 12 straipsniuose, 13 straipsnio 1 paragrafe, 15 straipsnio 3 paragrafe, 16 straipsnyje, 17 straipsnio 1 ir 2 paragrafuose ir 21 straipsnyje, atveju Lietuvoje, remiantis šių straipsnių nuostatomis, sumokėto mokesčio sumai; tačiau toks mokestinis kreditas neturi viršyti Prancūzijos mokesčio, priskiriamo tokioms pajamoms, sumos.

b) Prancūzijos rezidentas, turintis kapitalo, kuris gali būti apmokestinamas Lietuvoje remiantis 22 straipsnio 1 ar 2 paragrafais, Prancūzijoje taip pat už tokį kapitalą apmokestinamas. Skaičiuojant Prancūzijos mokestį leidžiama taikyti mokestinį kreditą, lygų Lietuvoje už tokį kapitalą sumokėto mokesčio sumai. Tačiau toks mokestinis kreditas neturi viršyti Prancūzijos mokesčio, priskiriamo tokiam kapitalui, sumos.

c) (i) Suprantama, kad a) punkte vartojama sąvoka „Prancūzijos mokesčio, priskiriamo tokioms pajamoms, suma“ reiškia:

- kai mokestis už tokias pajamas skaičiuojamas taikant proporcinį tarifą, duotų gryųjų pajamų sumą, padaugintą iš tarifo, kuris faktiškai taikomas tokioms pajamoms,

- kai mokestis už tokias pajamas skaičiuojamas taikant progresyvinę skalę, duotų gryųjų pajamų sumą, padaugintą iš tarifo, gaunamo kaip santykis tarp už pagal Prancūzijos įstatymą apmokestinamas visas grynąsias pajamas faktiškai mokamo mokesčio ir tų visų gryųjų pajamų sumos.

Šis išaiškinimas analogiškai taikomas b) punkte vartojamai sąvokai „Prancūzijos mokesčio, priskiriamo tokiam kapitalui, suma“.

(ii) Suprantama, kad a) ir b) punktuose vartojama sąvoka „Lietuvoje sumokėto mokesčio suma“ reiškia Lietuvos mokesčio, kuriuo dėl minimų pajamų ar kapitalo rūšių, remiantis Sutarties nuostatomis, tikrai ir apibrėžtai apdedamas Prancūzijos rezidentas, kuris pagal Prancūzijos įstatymą apmokestinamas už tas pajamų ar kapitalo rūšis, sumą.

24 straipsnis NEDISKRIMACIJA

1. Susitariančiosios Valstybės nacionalų bet koks apmokestinimas arba bet kokie su juo susiję reikalavimai kitoje Susitariančiojoje Valstybėje neturi būti kitokie ar didesni negu tos kitos Valstybės nacionalų esamas arba galimas apmokestinimas ir su juo susiję reikalavimai esant tokioms pat aplinkybėms, ypač atsižvelgiant į rezidenciją. Neatsižvelgiant į 1 straipsnio nuostatą, ši nuostata taip pat taikoma asmenims, kurie nėra nei vienos, nei abiejų Susitariančiųjų Valstybių rezidentai.

2. Sąvoka „nacionalas“ reiškia:

a) bet kokį fizinį asmenį, turintį Susitariančiosios Valstybės pilietybę,

b) bet kokį juridinį asmenį, bendriją, asociaciją ar kitą vienetą, tokį savo statusą įgijusius pagal Susitariančiojoje Valstybėje galiojančius įstatymus.

3. Nuolatinės buveinės, kurią Susitariančiosios Valstybės įmonė turi kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, apmokestinimas toje kitoje Valstybėje neturi būti mažiau palankus negu tos kitos Valstybės tokia pačia veikla užsiimančių įmonių. Ši nuostata negali būti aiškinama kaip įpareigojanti Susitariančiąją Valstybę apmokestinant teikti kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentams kokias nors asmenines nuolaidas, lengvatas ir sumažinimus dėl jų socialinės ar šeimyninės padėties, kokius ji teikia savo rezidentams.

4. Išskyrus atvejus, kai taikomos 9 straipsnio 1 paragrafo, 11 straipsnio 7 paragrafo arba 12 straipsnio 6 paragrafo nuostatos, nustatant Susitariančiosios Valstybės įmonės apmokestinamąjį pelną, palūkanos, atlyginimai už nuosavybės teisių perleidimą ir kitokios išmokos, kurias ta įmonė moka kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui, atimamos tokiomis pat sąlygomis, lyg jos būtų mokamos pirma paminėtos Valstybės rezidentui. Taip pat ir nustatant Susitariančiosios Valstybės įmonės apmokestinamąjį kapitalą, bet kokios šios įmonės skolos kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentui atimamos tokiomis pat sąlygomis, lyg jos būtų pirma paminėtos Valstybės rezidento skolos.

5. Susitariančiosios Valstybės įmonių, kurių visas ar dalis kapitalo priklauso vienam ar keliems kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentams arba yra jų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamas, bet koks apmokestinimas arba bet kokie su juo susiję reikalavimai pirma paminėtoje Valstybėje neturi būti kitokie arba didesni negu pirma paminėtos Valstybės kitų panašių įmonių esamas arba galimas apmokestinimas ir su juo susiję reikalavimai.

6. a) Fiziniam asmeniui, kuris Susitariančiojoje Valstybėje užsiima su darbo santykiais susijusia veikla, priskiriami įnašai į pensijų fondą, įsteigtą ir pripažintą mokesčių tikslams kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, atimami nustatant fizinio asmens apmokestinamąsias pajamas pirma paminėtoje Valstybėje ir toje Valstybėje traktuojami tokiu pačiu būdu ir taikant tokias pačias sąlygas ir apribojimus, kaip įnašai į pensijų fondą, kuris mokesčių tikslams pripažįstamas toje pirma paminėtoje Valstybėje, su sąlyga, kad

(i) fizinis asmuo prieš pačią samdomo darbo toje Valstybėje pradžią nebuvo tos Valstybės rezidentas ir mokėjo įnašus į šį pensijų fondą (arba į kitą pensijų fondą, kuriuo šis pensijų fondas buvo pakeistas) ir

(ii) tos Valstybės kompetentingas asmuo pritarė šiam pensijų fondui kaip atitinkančiam pensijų fondą, kurį kaip tokį mokesčių tikslams pripažįsta ta Valstybė.

b) a) punkto tikslams:

(i) sąvoka „pensijų fondas“ reiškia susitarimą, kuriame dalyvauja fizinis asmuo, kad užsitikrintų senatvės pensiją, mokamą už su darbo santykiais susijusią veiklą, minimą a) punkte, ir

(ii) pensijų fondas mokesčių tikslams pripažįstamas Susitariančiojoje Valstybėje, jeigu įnašai į šį fondą atleidžiami nuo mokesčio toje Valstybėje.

7. Neatsižvelgiant į 2 straipsnio nuostatas, šio straipsnio nuostatos taikomos visų rūšių ir tipų mokesčiams.

8. Jeigu kokioje nors sutartyje, susitarime ar konvencijoje, kurios dalyvės yra Susitariančiosios Valstybės, bet ne šioje Sutartyje, yra nuostatos dėl nediskriminacijos ar nuostatos dėl didžiausio palankumo statusą turinčios valstybės, tai suprantama, kad tokios nuostatos netaikomos tarp Susitariančiųjų Valstybių mokesčiams, kuriems taikoma ši Sutartis, bei paveldėto ir dovanoto turto mokesčiams.

25 straipsnis

ABIPUSIO SUSITARIMO PROCEDŪRA

1. Kai asmuo mano, kad vienos arba abiejų Susitariančiųjų Valstybių veiksmai baigiasi arba baigsis jo apmokestinimu, neatitinkančiu šios Sutarties nuostatų, jis gali nepriklausomai nuo priemonių, numatytų tų Valstybių vidaus įstatyme, šiuo klausimu kreiptis į Susitariančiosios Valstybės, kurios rezidentas jis yra, kompetentingą asmenį arba, jeigu jo atvejis numatytas šios

Sutarties 24 straipsnio 1 paragrafe, – į kompetentingą asmenį tos Susitariančiosios Valstybės, kurios nacionalas jis yra. Pareiškimas turi būti pateiktas per trejus metus nuo pirmo pranešimo apie veiksmus, vedančius prie Sutarties nuostatų neatitinkančio apmokestinimo.

2. Jeigu kompetentingas asmuo mano, kad protestas pagrįstas, ir jeigu pats negali rasti priimtino sprendimo, tai jis stengiasi išspręsti šį klausimą abipusiu susitarimu su kitos Susitariančiosios Valstybės kompetentingu asmeniu, kad būtų išvengta Sutarties neatitinkančio apmokestinimo. Bet koks pasiektas susitarimas vykdomas neatsižvelgiant į Susitariančiųjų Valstybių vidaus įstatyme nustatytus laiko limitus.

3. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys abipusiu susitarimu stengiasi šalinti bet kokius sunkumus ar abejones, kylančias aiškinant ar taikant Sutartį. Jie taip pat gali kartu konsultuotis, kaip išvengti dvigubo apmokestinimo Sutartyje nenumatytais atvejais.

4. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys arba jų atstovai, siekdami susitarimo pagal šio straipsnio ankstesnius paragrafus, gali palaikyti vieni su kitais tiesioginį ryšį. Jeigu atrodo tikslinga, kad, norint susitarti, reikia pasikeisti nuomonėmis žodžiu, toks pasikeitimas galimas komisijoje, sudarytoje iš Susitariančiųjų Valstybių kompetentingų asmenų arba jų atstovų.

5. Dėl Bendrojo susitarimo dėl prekybos paslaugomis (General Agreement on Trade in Services) XXII straipsnio 3 paragrafo – Susitariančiosios Valstybės sutinka, kad, neatsižvelgiant į tą paragrafą, bet koks jų tarpusavio ginčas, kaip priemonė, susijusi su mokesčiu, kuriam taikoma bet kokia šios Sutarties nuostata, ir patenkanti į šios Sutarties taikymo sritį, gali būti pateikti Tarybai dėl prekybos paslaugomis (Council for Trade in Services), kaip numatyta tame paragrafe, tik abiem Susitariančiosioms Valstybėms sutikus.

26 straipsnis

KEITIMASIS INFORMACIJA

1. Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys keičiasi tokia informacija, kokia reikalinga įgyvendinant šios Sutarties arba Susitariančiųjų Valstybių vidaus įstatymų, liečiančių mokesčius, kuriems taikoma Sutartis, nuostatas tiek, kiek toks apmokestinimas neprieštarauja Sutarčiai. Keitimasis informacija neapsiriboja 1 straipsniu. Bet kokia Susitariančiosios Valstybės gaunama informacija laikoma paslapyje taip, kaip ir pagal tos Valstybės vidaus įstatymus gaunama informacija, ir suteikiama tik tiems asmenims arba valdžios institucijoms (įskaitant teismus ir administracines institucijas), kurie užsiima mokesčių, kuriems taikoma Sutartis, apskaičiavimu ar surinkimu, priverstiniu išieškojimu ar teisiniu persekiojimu arba pareiškimų nagrinėjimu. Tokie asmenys ar valdžios institucijos šią informaciją naudoja tik tokiems tikslams. Informaciją jie gali paskelbti viešų teismo procesų metu arba esant teisiniams sprendimams.

2. 1 paragrafo nuostatos jokia būdu negali būti aiškinamos kaip įpareigojančios Susitariančiąją Valstybę:

a) imtis administracinių priemonių, kurios neatitinka tos ar kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymų ir administravimo praktikos,

b) teikti informaciją, kurios negalima teikti pagal tos ar kitos Susitariančiosios Valstybės įstatymus arba įprastinę administravimo praktiką,

c) teikti informaciją, kuri atskleistų kokią nors prekybos, komercinės-ūkinės veiklos, gamybinę, komercinę ar profesinę paslaptį arba prekybos procesą, arba informaciją, kurios atskleidimas prieštarautų viešajai tvarkai (ordre public).

27 straipsnis

PAGALBA RENKANT MOKESČIUS

1. Gavusi Susitariančiosios Valstybės (toliau vadinamos „prašymą pateikusia Valstybe“) kompetentingo asmens prašymą, kita Susitariančioji Valstybė (toliau vadinama „prašymą gavusia

Valstybe“), atsižvelgdama į 6 paragrafo nuostatas, imasi būtinų priemonių pirma paminėtos Valstybės mokestiniais ieškiniams patenkinti taip, lyg tai būtų jos pačios mokestiniai ieškiniai. Suprantama, kad sąvoka „mokestiniai ieškiniai“ reiškia bet kokio mokesčio, taip pat delspinigių už jį sumą, su mokesčiu susijusias baudas ir pabaudas bei išlaidas, reikalingas išieškojimui, kurie yra priskaičiuoti, bet dar nesumokėti.

2. 1 paragrafo nuostatos taikomos tik tokiems mokestiniais ieškiniams, kurie pagrįsti dokumentu, leidžiančiu juos priverstinai išieškoti prašymą pateikusioje Valstybėje, ir, jeigu kompetentingi asmenys nesusitaria kitaip, kurie nėra ginčytini.

3. Gavusi prašymą pateikusios Valstybės kompetentingo asmens prašymą, prašymą gavusi Valstybė, siekdama išieškoti mokesčio sumą, imasi tokių apsaugos priemonių, kokios galimos prašymą gavusiai Valstybei pagal tos Valstybės įstatymus, net jeigu ieškinys ginčytinas.

4. Prašant administracinės pagalbos reikia pateikti:

a) deklaraciją, kuri tiksliai apibrėžia mokesčio ieškinių prigimtį ir išieškojimo atveju patenkina 2 paragrafe nustatytas sąlygas,

b) oficialią dokumento, leidžiančio priverstinai išieškoti prašymą pateikusioje Valstybėje, kopiją ir

c) bet koki kitą dokumentą, reikalingą išieškant mokesčius ar imantis apsaugos priemonių.

5. Jeigu tai priimtina ir atitinka prašymą gavusioje Valstybėje galiojančias nuostatas, tai dokumentas, leidžiantis priverstinai išieškoti prašymą pateikusioje Valstybėje, kaip galima greičiau, gavus pagalbos prašymą, priimamas, pripažįstamas, papildomas ar pakeičiamas dokumentu, leidžiančiu priverstinai išieškoti pirmojoje Valstybėje.

6. Klausimai dėl bet kokio laikotarpio, po kurio mokesstinis ieškinys negali būti patenkinamas, sprendžiami vadovaujantis prašymą gavusios Valstybės vidaus įstatymais. Jeigu laikotarpis, po kurio mokesstinis ieškinys negali būti patenkinamas, prašymą pateikusioje Valstybėje yra ilgesnis negu prašymą gavusioje Valstybėje, pastaroji stengiasi patenkinti prašymą pateikusios Valstybės mokesstinį ieškinį, remdamasi laikotarpiu, nustatytu pagal tos Valstybės įstatymus. Pagalbos prašyme tas laikotarpis turi būti detalizuojamas.

7. Prašymą gavusi Valstybė, vykdydama pagalbos prašymą, gali, remdamasi tos Valstybės vidaus įstatymais, imtis išieškojimo veiksmų, sustabdančių ar pertraukiančių 6 paragrafe minimą laikotarpį, kurie turi turėti tokį patį poveikį pagal prašymą pateikusios Valstybės įstatymus. Prašymą gavusi Valstybė praneša prašymą pateikusiai Valstybei apie tokius veiksmus.

8. Prašymą gavusi Valstybė gali leisti atidėti mokėjimą ar leisti mokėti dalimis, jeigu jos įstatymai ar administravimo praktika leidžia taip daryti esant panašioms aplinkybėms, bet prieš tai turi pranešti prašymą pateikusiai Valstybei.

28 straipsnis

DIPLOMATINIAI AGENTAI IR KONSULINIAI TARNAUTOJAI

1. Ši Sutartis neliečia jokių diplomatinių atstovybių ir konsulinių įstaigų darbuotojų mokesčių privilegijų, nustatomų remiantis bendraisiais tarptautinės teisės principais arba specialiu susitarimų nuostatomis.

2. Neatsižvelgiant į 4 straipsnio nuostatas, fizinis asmuo, Susitariančiosios Valstybės diplomatinės atstovybės, konsulinės įstaigos ar nuolatinės atstovybės, kuri yra kitoje Susitariančiojoje Valstybėje arba trečiojoje valstybėje, narys šioje Sutartyje laikomas siunčiančiosios Valstybės rezidentu, jeigu siunčiančiojoje Valstybėje jis privalo mokėti mokesčius už savo pajamas ir kapitalą, kaip tos Valstybės rezidentai.

3. Sutartis netaikoma tarptautinėms organizacijoms, jų organams ir pareigūnams ir asmenims, trečiosios valstybės diplomatinės misijos, konsulinės įstaigos ar nuolatinės misijos nariams, esantiems Susitariančiojoje Valstybėje, kurie nė vienoje iš Susitariančiųjų Valstybių neprivalo mokėti mokesčių už savo pajamas ir kapitalą, kaip tos Valstybės rezidentai.

29 straipsnis ĮSIGALIOJIMAS

1. Kiekviena iš Susitariančiųjų Valstybių praneša kitai, kad nustatytos šios Sutarties įsigaliojimui reikalingos procedūros įvykdytos. Sutartis įsigalioja antrojo mėnesio, einančio iškart po tos dienos, kai paskutinis iš šių pranešimų buvo gautas, pirmąją dieną.

2. Sutarties nuostatos pradamos taikyti:

a) pajamų mokesčiams, kurie išskaitomi prie šaltinio, – pajamoms, gautoms 1997 metų sausio 1 dieną arba po jos,

b) kitiems pajamų mokesčiams – mokesčiams, kurie imami už bet kuriuos mokestinius metus ar laikotarpį, prasidedantį nuo arba po 1997 metų sausio 1 dienos,

c) mokesčiams, kurie nepaminėti a) ir b) punktuose – apmokestinamų objektų apmokestinimui, atsirandančiam 1997 metų sausio 1 dieną arba po jos.

30 straipsnis NUTRAUKIMAS

1. Ši Sutartis galioja neribotai. Tačiau kiekviena Susitariančioji Valstybė gali ją nutraukti, diplomatiniais kanalais perduodama pranešimą apie nutraukimą mažiausiai prieš šešis mėnesius iki bet kurių kalendorinių metų pabaigos.

2. Tokiu atveju Sutartis nebetaikoma:

a) pajamų mokesčiams, kurie išskaitomi prie šaltinio, – pajamoms, gautoms kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais pranešimas apie nutraukimą buvo perduotas, sausio 1 dieną arba po jos,

b) kitiems pajamų mokesčiams – mokesčiams, kurie imami už bet kuriuos mokestinius metus ar laikotarpį, prasidedantį nuo arba po sausio 1 dienos kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais pranešimas apie nutraukimą buvo perduotas,

c) mokesčiams, kurie nepaminėti a) ir b) punktuose – apmokestinamų objektų apmokestinimui, atsirandančiam kalendorinių metų, einančių iškart po tų metų, kuriais pranešimas apie nutraukimą buvo perduotas, sausio 1 dieną arba po jos.

Visą tai liudydami šią Sutartį pasirašo būdami atitinkamai tam įgalioti žemiau pasirašę asmenys.

Sudaryta Paryžiuje 1997 m. liepos 7 d. dviem egzemplioriais lietuvių ir prancūzų kalbomis, abiem tekstams esant vienodos galios.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS VARDU

PRANCŪZIJOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS VARDU

PROTOKOLAS

Žemiau pasirašę asmenys, pasirašydami Lietuvos Respublikos Vyriausybės ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybės sutartį dėl pajamų ir kapitalo dvigubo apmokestinimo ir fiskalinių pažeidimų išvengimo, susitarė dėl tokių nuostatų, kurios yra neatskiriama Sutarties dalis.

1. Dėl 2 straipsnio 3 paragrafo b) punkto, atlyginimų mokestis imamas vadovaujantis Sutarties nuostatomis, taikomomis atitinkamai komercinės-ūkinės veiklos pelnui ar pajamoms, gaunamoms iš individualios savarankiškos veiklos.

2. Suprantama, kad Sutarties nuostatos, susijusios su nekilnojamuoju turtu, taip pat taikomos opcionams, pardavimo įsipareigojimams ir panašioms su nekilnojamuoju turtu susijusioms teisėms.

3. Dėl 6 straipsnio 3 paragrafo, suprantama, kad visos pajamos ir prieaugio pajamos, gaunamos perleidžiant 6 straipsnyje apibrėžtą ir Susitariančiojoje Valstybėje esantį nekilnojamąjį turtą, gali būti apmokestinamos toje Valstybėje remiantis 13 straipsnio nuostatomis.

4. Dėl 7 straipsnio:

a) jeigu Susitariančiosios Valstybės įmonė parduoda gaminius ar prekes arba užsiima komercine-ūkiine veikla kitoje Susitariančiojoje Valstybėje per ten esančią nuolatinę buveinę, tai tos nuolatinės buveinės pelnas nustatomas remiantis ne visa įmonės gauta suma, bet tik tomis pajamomis, kurios priskiriamos pačios nuolatinės buveinės veiklai, susijusiai su tokiu pardavimu ar komercine-ūkiine veikla;

b) kontraktų, ypač skirtų gamybiniais, prekybiniais ar moksliniams įrengimams ar patalpoms arba viešiesiems darbams tirti, aprūpinti, įrengti ar statyti, atveju, jeigu įmonė turi nuolatinę buveinę, tai tokios nuolatinės buveinės pelnas nustatomas ne remiantis visa kontrakto suma, bet tik ta kontrakto dalimi, kurią tikrai vykdo nuolatinė buveinė. Pelnas, susijęs su ta kontrakto dalimi, kurią vykdo Susitariančiosios Valstybės įmonė toje Valstybėje, apmokestinamas tik toje Valstybėje.

5. Dėl 7 straipsnio 3 paragrafo, išlaidos, kurias Lietuva leidžia atimti, apima tik išlaidas, kurios būtų atimamos pagal tos Valstybės vidaus įstatymus, jeigu nuolatinė buveinė, būdama Lietuvos įmone, būtų atskira įmonė. Šio paragrafo nuostatos taikomos tik dešimties metų laikotarpiu, prasidedančiu tą dieną, kai Sutartis pradeda taikyti.

6. 10 ir 11 straipsnių nuostatos, esant šiuose straipsniuose numatytioms sąlygoms ir apribojimams, taikomos dividendams ir palūkanoms, kuriuos Susitariančiosios Valstybės rezidentui moka investicinė kompanija ar fondas, sukurtas ir įsteigtas kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, jeigu tokia kompanija ar fondas yra atleisti nuo 2 straipsnio 3 paragrafo a(i) ar a(ii) punkte arba b(i) ar b(ii) punkte minimų mokesčių.

7. Dėl 11 straipsnio 3 paragrafo, suprantama, kad asmuo yra susijęs su kitu asmeniu, kai pirma paminėtas asmuo tiesiogiai ar netiesiogiai turi didesnę negu 50 procentų dalį tame kitame asmenyje arba kai vienas ar daugiau asmenų tiesiogiai ar netiesiogiai turi didesnę negu 50 procentų dalį tuose dviejuose asmenyse.

8. Dėl 11 straipsnio 2 ir 3 paragrafų, jeigu bet kokioje Lietuvos ir trečiosios valstybės, kuri yra Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (OECD) narė šios Sutarties pasirašymo metu, sutartyje dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo – arba bet kokiame tokios sutarties pakeitime, – pasirašytoje šios Sutarties pasirašymo dieną arba po jos, Lietuva sutinka atleisti palūkanas, mokamas už bet kokios rūšies bet kokią banko garantuotą paskolą, arba sutinka su mažesniu mokesčio už tokias palūkanas tarifu, negu tas tarifas, kuris nustatytas 11 straipsnio 2 paragrafe, toks atleidimas ar sumažintas tarifas automatiškai taikomi ir šioje Sutartyje, lyg jie būtų apibrėžti 11 straipsnyje, ir taikomi atitinkamai nuo tos sutarties ar pakeitimo, sudaryto su trečiąja valstybe, arba nuo šios Sutarties priklausomai nuo to, kuri paskesnė, įsigaliojimo dienos.

9. Dėl 12 straipsnio, jeigu bet kokioje Lietuvos ir trečiosios valstybės, kuri yra Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (OECD) narė šios Sutarties pasirašymo metu, sutartyje dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo – arba bet kokiame tokios sutarties pakeitime, – pasirašytoje

šios Sutarties pasirašymo dieną arba po jos, Lietuva sutinka su atlyginimų už nuosavybės teisių perleidimą apibrėžimu, kuris neapima kokių nors teisių ar kito turto, apibrėžto 12 straipsnio 3 paragrafe, arba sutinka atleisti Lietuvoje susidarantiems atlyginimus už nuosavybės teisių perleidimą nuo Lietuvos mokesčio už nuosavybės teisių perleidimą, arba sutinka dėl mažesnių mokesčio tarifų negu tie, kurie nustatyti 2 paragrafe, toks susiaurintas apibrėžimas, atleidimas ar sumažintas tarifas automatiškai taikomi ir šioje Sutartyje, lyg jie būtų apibrėžti 12 straipsnio 3 paragrafe ar 2 paragrafe ir taikomi atitinkamai nuo tos sutarties ar pakeitimo, sudaryto su trečiąja valstybe, arba nuo šios Sutarties priklausomai nuo to, kuri paskesnė, įsigaliojimo dienos.

10. 16 straipsnio nuostatos taikomos Prancūzijos mokesčių kodekso (code général des impôts) 62 straipsnyje minimoms pajamoms, kurias fizinis asmuo, Lietuvos rezidentas, gauna kaip kompanijos, Prancūzijos rezidentės, pajininkas (associé) ar valdytojas (gérant) ir kuris ten apmokestinamas korporacijų mokesčiu.

11. Dėl 24 straipsnio 1 paragrafo, suprantama, kad fizinis asmuo, juridinis asmuo, bendrija, asociacija ar kitas vienetas, Susitariančiosios Valstybės rezidentas, nelaikomas esančiu tokiose pačiose aplinkybėse kaip fizinis asmuo, juridinis asmuo, bendrija, asociacija ar kitas vienetas, kuris nėra tos Valstybės rezidentas, net jeigu juridinių asmenų, bendrijų, asociacijų ar kitų vienetų atveju tokie vienetai, taikant minėto straipsnio 2 paragrafą, laikomi nacionalais tos Susitariančiosios Valstybės, kurios rezidentai jie yra.

12. Sutarties nuostatos jokių būdu neriboja Prancūzijai jos mokesčių kodekso (code général des impôts) 212 straipsnio nuostatų, susijusių su „siaura kapitalizacija“, ar bet kokių iš esmės panašių nuostatų, kurios gali pakoreguoti ar pakeisti to straipsnio nuostatas, taikymo.

13. a) Susitariančiųjų Valstybių kompetentingi asmenys gali kartu ar atskirai nustatyti Sutarties taikymo būdą.

b) Norėdami Susitariančiojoje Valstybėje pasinaudoti Sutarties 10, 11 ir 12 straipsniais, kitos Susitariančiosios Valstybės rezidentai, jeigu kompetentingi asmenys nesusitaria kitaip, pateikia rezidenciją patvirtinantį pažymėjimą, kuriame nurodyta būtent duotų pajamų ar kapitalo prigimtis ir suma arba vertė ir kuris turi tos kitos Valstybės mokesčių administratoriaus patvirtinimą.

Sudaryta Paryžiuje 1997 m. liepos 7 d. dviem egzemplioriais lietuvių ir prancūzų kalbomis, abiem tekstams esant vienodos galios.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS VARDU

PRANCŪZIJOS RESPUBLIKOS
VYRIAUSYBĖS VARDU
